

Amor en una fracció de segon

Tanco els ulls una altra vegada, perquè crec que és un somni. Però no. Ets amb mi i jo no sé què fer per agrair-t'ho. Perquè, per molt que cridi que t'estimo, sona millor quan t'ho dic en silenci, a l'orella. Els teus cabells, acariciats pel vent, em fan somriure i quasi, bavejar. Entreobro els ulls una mica més, estàs allà mirant-me i l'aire de la nit t'acaricia, novament, les faccions del teu rostre, que sembla sortit d'un conte. El vent et despulla deixant veure una silueta perfecta. Camines i em somrius tan dolçament que el vigor del meu esperit rugeix com una fera, com un lleó. Tinc ganes d'abraçar-te i conèixer què se sent quan una persona t'estima de veritat. Llavors m'acosto als teus llavis i junts sentim la calor de l'altre que envaeix el cos. Voldria fondre'm amb tu, ser un mateix mentre a la vegada som dues persones que s'estimen. Em somrius i encara que no diguis res, el teu rostre resplendeix en la foscor convertint-se en una estrella, única, que brilla amb llum pròpia entre el cel negre de la nit i sento que tu ets la meva única esperança. L'única raó per la qual encara visc. I penso que si fossis una vampira, jo mateix em trauria sang de les meves venes i te la donaria per beure. I faria que allò no fos un problema per a tu, sinó més aviat una marca de naixement que et fa, en resum, singular.

Llavors, t'observo. I m'adono que a mesura que va passant el temps, estàs cada cop més trista. Toques el piano i sento que ja no té el mateix sentiment que abans. Sento que, malgrat que no vaig poder-hi fer res, és just. Perquè l'amor t'havia traït. Vas patir el dolor que causa la traïció. I no creguis que no em dol dir-te això, estimada, però crec que allò que va passar ho tens ben merescut. Perquè de la mateixa manera que et van ferir, tu em vas clavar una navalla dins del cor. No m'ho

vas dir i jo ja no sé com enganyar el meu cor. Ja no sé com alimentar-me de mentides que, en el fons, estan camuflades de veritats. Veritats que només en tenen constància els nostres cors. Ningú més, tu i jo. I ploraves mentre jo t'eixugava les llàgrimes. I no podia més. Els petons ja no tenen el mateix sentiment que abans. Tot i això, seguies besant-me perquè trobaves certa estima vers mi. I això em feia engolir mil i una excuses més, i així creure que m'estimaves. I la veritat és que era millor així que afrontar una veritat que s'alçava imponent, grandiosa en busca d'alguna persona que gosés enfrontar-se amb ella. Però vull deixar constància que jo vaig fer el que m'era més fàcil, no pas el que era correcte.

Va passar una nit de gener, quan les persones més entretingudes ja eren a casa, esperant el sopar. Tu i jo érem a taula. Jo davant teu i tu mirant-me. I semblava que m'ignoraves, però no m'enganyaves perquè de tant en tant veia una cara, que mirava de reüll, com un rostre que esperava alguna cosa i mirava cap a la meva direcció. Vam començar a menjar, i per fi ens vam besar. Va ser durant una fracció de segon, però això va ser suficient per seduir-me. Després em miraves amb sorpresa i deies que estava bo. I jo no t'entenia, però no en feia gens de cas. I llavors és quan el món, o millor dit, la taula va desaparèixer i sentia com tot queia. Vas dir que estava vell, rovellat i que ja era temps de comprar-ne un de nou, és a dir, un substitut. Em miraves tristament, com dient que era la justícia per haver cregut en un amor impossible, però a la vegada, infinit. Qui s'hauria enamorat d'un got de plàstic que l'únic que interessava és que contenia un suc de poma exquisit? I vas fer una cosa que encara continuo recordant, tot i la manca de memòria. Vas tirar-me a terra, enfadada, i tot seguit em vas netejar i ens vam besar per última vegada. Encara que m'haguessis demanat perdó una infinitat de vegades, em va semblar

que mentre em tiraves, el terra no apareixia sota meu i em vaig quedar pensant si és que alguna vegada podria deixar una petjada o tan sols una marca que deixés clar que alguna vegada, havia existit. Malauradament, he de reconèixer que l'últim petó és el que més em va agradar. Els teus llavis carnosos van tocar el meu cos fet de plàstic barat. I em va semblar que tornava del somni a la realitat. Mentre em besaves, el suc que hi havia dins meu s'esgotava, com les esperances que tenia de tornar a seduir-te. I vaig pensar una última cosa, que el que t'havia seduït, tenia la responsabilitat de cuidar-te i fer-te sentir estimada. I quan vam acabar l'últim glop, les nostres ànimes van quedar segellades en un jurament que cap dels dos va poder respectar, ni avui ni demà. I si et dic adéu, no és perquè no t'estimi, sinó perquè un dia em vaig adonar que t'estimava tant, que ja no em quedava amor per a mi mateix.

FI